

BRAIN MAN

aneb

Ať žije evoluce!

Tato divadelní hra obsahuje stopy obscénního, morbidního a zvráceného humoru a každý nenarušený milovník divadla by se jí měl obloukem vyhnout. Ministr zdravotnictví varuje: Tračník způsobuje rakovinu! Na jakékoli pozdější reklamace nebude brán zřetel.

René , Ronald ‘ Descartes
Alan Turing
Kristýna
Willard van Orman Quine
Kevin
Hynek
Vilém
Jarmila

Přáli jsme si, aby hlavní kladnou roli – Reného – hrál Humphrey Bogart, ale ukázalo se, že ten je bohužel mrtvý. Rovněž na ideálním představiteli ústřední záporné postavy – zombii – jsme se shodli okamžitě. Ukázalo se však, že Karel Gott, na rozdíl od Bogarta, dosud mrtvý není.

SCÉNA I.

(v místnosti sedí muž ; stůl, židle, křeslo, věšák, skříň, bar; vejde druhý muž)

RD: Bonžůr Alane!

AT: René!

RD: Tak jak se dnes máme? Vypadáme příliš černě.

AT: Zevnitř je to ještě mnohem horší.

RD: Copak, další nezdařený pokus o sebevraždu? Žertuji.

AT: Za všechno můžete Russell. Včera pořádal svatební večírek...

RD: Už zase? Nepřehání to ten člověk trochu?

AT: ... a tak jsme se s Ludvíkem zždělizovali, že nevím, kde mi hlava stojí.

RD: Což e?

AT: *(mávrne rukou)* Ale nic. Prostě opice jak kráva.

RD: Máme na dnešek objednaného nějakého klienta?

AT: Teď? V březnu?

RD: Hm, od toho masakru moc zakázek nebylo...

AT: *(vyčítavě)* To člověka až překvapí, jak rychle se taková genocida rozkřikne, že e?!

RD: Myslíš?

AT: *(rezolutně)* Ne! Pozabíjet dva tucty indiánů rozhodně není „morálně neutrální“ *(naznač uje prsty uvozovky)*.

RD: S odstupem se mi taky zdá, že ta akce byla poněkud nevyvážená.

AT: *(ironicky)* Jo, nevyvážená – to je to slovo. Na jedné straně luky, šípy a opilí empirističtí rudošiči; na druhé straně pušky, patrony... a opilí racionalističtí protestanti.

RD: Alkohol je v tom nevině. V Bostonu pili jenom čaj a jak to dopadlo.

AT: No tak podívej se, teď máme březnu, měsic knihy. Kdyby se náhodou stalo, že k nám do konce roku někdo přijde, tak nežehno hned mezi dveřmi sejmeš tím svým... cogito. *(někdo zaklepe na dveře)*

Oba: Klient!
AT: Hlavně pě kně prosím nemysli! Ať ho neodradíš . *(otevř e dveř e)*
AT: Ji.
AT: Dobrý den.
K: Jsem zde prosím správně ?
AT: Nó... jak se to vezme... *(bere jí kabát)*
RD: Ale zcela jistě , madmazel. Descartes, René Descartes. Ř íkejte mi Ronalde. Tohle je mů j společ ník Alan Turing.
K: Ach... *(zhrout í se do kř esla jako správná laň , nervózně si zapaluje cigaretu)*
RD: *(jde k baru a nalije dvě sklenič ky)* Dáš si taky?
AT: Vtipálku.
RD: *(nalije tř í sklenič ky, jednu z nich podá K, druhou AT)*
K: Chtě jí mě zabít.
RD: Aha! Tak to vezmeme od zač átku.
K: Chtě jí mě zabít.
AT: Kdo?
K: Nevím.
RD: Tak to vezmeme od toho zač átku, ne?
K: Chtě jí mě zabít.
AT: Kdo jste?
RD: Alane!
RD: Sleč no, tady jste v naprostém bezpeč í a kromě mého neodolatelného š armu vám tu nic nehrozí. Ergo nám koneč ně pě kně pově zte, co vás k nám př ívádí. A vezmě te to prosím od zač átku.
K: Jmenuji se Greta a chtě jí mě zabít.
RD: No koneč ně jsme se ně kam dostali! A dál?
K: Dál? Pitva, pohř eb, hniloba. To chcete slyš et?
AT: Kdo vás chce zabít?
K: Nevím. Př ed dvě ma dny jsem dostala tento dopis...
RD: *(č te)* Kristýno, zabijeme tě . Anonymové. Pées, tento dopis opiš a poš li pě ti svým nejlepš ím př íatelů m, jinak tě zabijeme.
AT: Upř ímnou soustrast.
RD: Ně co se mi na tom dopise nezdá...
K: Jsem z toho celá rozechvě lá, nevím, co si poč ít ...
RD: Ně co mi na tom nehraje. *(jde k baru a vyloví velkou knihu)*
K: ... jsem př íliš bohatá na to, abych umř ela ...
RD: *(pinzetou vytáhne známku a př íblíž í ji ke K)*
AT: Jež íš í, mě bolí hlava.
K: ... př íliš inteligentní ...
RD: Alane, mů ž eš na okamž ík?
K: ... př íliš blond ...
AT: No vida!
RD: Váž ená dámo, s pravdou ven. Ř ekla jste, ž e se jmenujete Greta, ale dopis je adresován jistě Kristýně . Navíc, pokud mě zase neš álí ně jaký zlý démon, tak mezi vámi a osobou na této známce je až zaráž ející podobnost.
K: Ach, již to v sobě nemohu déle skrývat...
RD: Takž e to vezmeme od zač átku. Alane, dovol, abych ti př edstavil Její Jasnost a Zř etelnost š védkou královnu Kristýnu. S Alanem už se znáte.
AT: Tě š í mě , Turing. Ve Š védku asi budete mít brzy republiku, co?
K: Jen př es mou mrtvolu!
AT: *(unaveně si mne hlavu)* No vž dyt' ř íkám.
K: Pánové, slyš ela jsem, ž e jste ve svém oboru nejlepš í a jediní ...
AT: *(k RD)* Jsme hvě zdy. *(plácnou si)*
K: ... proto vás prosím, najdě te ty, co mi usilují o ž ívot. Jsem sice jen prostá a chudá š védká ... monarcha, ale slibuji, ž e se vám královsky odmě ním.

AT: Říkáte „*královsky*“? To je ve vašem případě tak nějak skoro jako tautoška, ne? Ješ těže to neslyšel můj kamarád Ludvík, ten by se zase vztekal.

K: Jaká tautoška? Promiňte, ale já se v automobilech vůbec nevyznám.

AT: Tau-to-lo-gi-je!

K: Nein, danke.

RD: Alane, mlč. Vaše Výsosti, naše běžná taxa je deset autorských výtisků. Že jste to vy, tak to necháme na dvaceti dolarech. Ovšem peníze přede mnou. Pro jistotu.

K: I vy zistíte-li šáku! Polovinu vám dám hned. Druhou polovinu dostanete až tehdy, pokud uspějete.

AT: To se zase tak nějak rozumí samo sebou. Málokdo platí dluhy in memoriam.

K: *(mezitím položí na stůl dvě bankovky)*

AT: Jste si asi spletla kontinent, dámo. Švédské koruny tady nebereme.

RD: *(přijde ke stolu a ukazuje na bankovky)* Jé, to jste vy.

K: Ach samozřejmě, promiňte. *(vytahuje jiné dvě bankovky)*

RD: *(bere švédskou bankovku)* Mohl bych dostat autogram?

K: Státnická povinnost volá, uvidíme se zítra. Nebo až v nebi. Ach, bděte, bděte, bděte! *(laň mizí)*

AT: Tak kde začneme?

RD: Tak asi jako obvykle, ne?

AT: Tím „jako obvykle“ myslíš „postřelíme dvacet indiánů a počkáme, jak se to vyvrbí?“

RD: Nikoli, milý Turingu, začneme obvyklým vytipováním podezřelých.

AT: Čili to máme: královražda ... ví-aj-pí ... Švédsko ... prohibice ... alkohol ... jdu se vyspat

RD: Tady pomůžte jen jediný donášecí.

oba: Willard!

SCÉNA II.

(muž zaujatý svojí prací, ozve se zaklepání)

Willard (René nahazuje)

W: Ticho!

R: Bonžůr.

W: Šššt!

R: *(šeptá)* Bonžůr.

W: Jdi pryč.

R: *(šeptá)* Willarde, jak se vede, víš něco o atentátech?

W: Ne.

R: *(šeptá)* A o Švédech?

W: Ne.

R: *(šeptá)* A o atentátu na švédskou královnu?

W: Jistě. Proč pořád šeptáš?

R: Bingo!

W: Kde? *(dívá se vzhůru)*

R: Tak povídej. Co víš o tom atentátu?

W: Nic, to mi jen tak uklouzlo. Jak se daří dětem?

R: Můžu ti zaplatit.

W: Skutečně? Kolik?

R: Dvacet.

W: Jak se daří dětem?

R: Třicet.

W: A manželce?

R: Čtyřicet.

W: Ještě máš taky psa...

R: Čtyřicet pět.

W: Tak fajn! Kdyby se tě někdo ptal, tak ode mě to nemáš, ale ... čirou náhodou se ke mně doneslo, že po městě se potuluje nová ... zombie.

R: Cože?

W: Filozofická zombie.

R: Já jsem asi špatně slyšel. Filozofická kdo?

W: **Filozofická zabijácká nemilosrdná bezskrupulózní zombie.**
R: Áha, tys byl taky včera na svatebním večíрку u Russella, že?
W: Hele, zajímá tě, kdo chce zabít švédskou královnu nebo ne? Říkám ti, jde po ní filozofická zombie. Feudálové to mají spočítané.
R: Takže zombie říkáš? A co takhle upír? Nebo vlkodlak? Nebo ptakopysk?
W: O žádném filozofickém ptakopyskovi jsem v životě neslyšel. Ale zní to zajímavě, co to jako má být?
R: Willarde, prosím tě, ty mi tvrdíš zcela vážně, že královnu chce zabít zombie?! Takže tomu mám rozumět tak, že se někde kolem poflakuje slintající monstrum, co si šlape po střevech, drbe se v mozku a chce každého pokousat?
W: Řekl jsem „filozofická zombie“.
R: No a?
W: Filozofická zombie si nešlape po střevech a ndrbe se v mozku. Tedy aspoň většinou se ndrbe ve vlastním mozku.
R: No tak to mi vážně moc pomohlo...
W: *(přejde k pultiku)* Milý René, dámy a pánové, jsem rád, že jsme se opět sešli na přednášce pořádané vaší tedy brněnskou Filozofickou Jednotou. V dnešním příspěvku bych rád tady Renému vysvětlil, co je to filozofická zombie a proč, dle mého soudu, bude švédská královna brzy pod drnem.
T: *(persifláž, z hledišť)* Tak já bych k tomu měl několik poznámek.
W: Až po příspěvku, prosím.
W: Ona taková filozofická zombie, drahý René, je potvora, která vypadá úplně stejně jako kdekerý člověk. Obvykle má dvě ruce, dvě nohy, jednu hlavu, nešlape si po střevech, platí daně, nechodí volit. Filozofická zombie se od člověka liší pouze v jednom jediném ohledu - nemá vědomí. Je to ten nejnebezpečnější a nejbezcitnější zabiják, jakého znám. Mnohem horší než Kant. Immanuel Kant. (varianta profesor doktor Břetislav Horyna p-h-d)
R: A sakra!
W: Představ si svého dvojníka, který se chová, choval a bude chovat nachlup stejně jako ty. Narozdíl od tebe má ale v hlavě úplně prázdno. Představuješ si to?
R: Samozřejmě. Není to zase až tak těžké, prostě já po ránu.
W: Žádné pocity, žádné touhy, žádné bolesti, ...
R: Aha. Takže já po ránu, ovšem když už jdu ze záchodu.
W: ... žádné barvy, žádné zvuky, žádný vnitřní život ... plus mrtvá švédská královna.
R: Jasně, ale v čem je problém? Prostě běžný na svoji práci soustředěný masový vrah. O takových bych ti mohl vyprávět ...
W: *(vrtí hlavou)* Ty tomu asi pořád nerozumíš! Kdokoli, kdokoli může být touhle tou filozofickou zombií. Masového vraha poznáš podle neurotického chování nebo podle motorové pily. Ale filozofickou zombií, milý příteli, takhle nepoznáš. Prostě to nejde - poněvadž kdyby to šlo, tak by to nebyla filozofická zombie. Podívej se, ukážu ti to na příkladu...
W: *(volá do zákulisí)* Hynku, Viléme, Jarmilo! *(přiběhnou, když bude Jarmila muž, tím lépe)*
W: Jeden z nich je zombie, schválně jestli poznáš, který. *(k HVJ)* Buďte tak laskaví a pozdravte naše diváky.
H: *(gesto)* Dobrý den, pokud právě obědváte, dobrou chuť.
V: *(totéž gesto)* Dobrý den, pokud právě obědváte, dobrou chuť.

Jarmila:

J: ***(neohrabaný pohyb a huhlání)***

R: Ten poslední, to bylo jednoduché. Vyhrál jsem!
W: Ano, výborně, Jarmila skutečně představoval zombii ... avšak nikoli zombii filozofickou. Takže teď to zkusíme ještě jednou a zkus přijít na to, kdo z nich je *filozofická* zombie.
H: *(gesto)* Dobrý den, pokud právě obědváte, dobrou chuť.
V: *(totéž gesto)* Dobrý den, pokud právě obědváte, dobrou chuť.
J: ***(totéž gesto)* Dobrý den, pokud právě obědváte, dobrou chuť.**
R: A jak to mám poznat, krucinál?!
W: Teď, milý René, jsi konečně uhodil hřebíček na hlavičku.

SCÉNA III.

(opě t kancelář agentury Dresing)

Alan a Ronald:

AT: Ale to je přece nesmysl!
RD: Já vím.
AT: Jako z nějakého laciného filmu.
RD: To jsem mu taky říkal.
AT: Takové monstrum by přece nemohlo jen tak spadnout z nebe.
RD: Moje řeč.
AT: Zobák a srst, kdo to kdy slyšel?
RD: Přesně, povídám mu: Willarde, ptakopysk je zjevně analyticky nepravdivé zvíře. A víš, co mi na to řekl?
AT: Nech mě hádat! ... Ne, no to snad ne!
RD: Ale ano.
AT: Zase *gavagai*, co?
RD: Myslím, že přestal brát ta sedativa.
RD: A taky povídal, že po Kristýně jde filozofická zombie.
AT: Ty žertuješ!
RD: Ne, myslím to smrtelně vážně.
AT: Tak to ten případ můžeme zabalit. Na to nemáme.

RD: Co je to za slabošské poznámky?! Tys už o té kreatuře ně kdy slyšel?
AT: No jistě. A dost mě překvapuje, že ty ne. Kdo si myslíš, že má na světě domí ten masakr v Hollywoodu? Sirotčinec v Bruselu, Armádu Spásy ve Washingtonu, univerzitu v Torontu? Za tohle všechno mohou vražditelé filozofické zombie.
RD: Copak ono jich je víc?
AT: Je jich tolik, že prý dokonce založily i odbory.
RD: No fuj!

Alan:

AT: Proslýchá se, že tyhle obludy vypadají jako normální lidé. Hlava, tělo, ruce, nohy atd. Žijí úplně normální život, ale pak jim ale rupne v bedně a oni někam odjedou, překročí zákon, zakřičí „Ať žije evoluce!“ a pak cvak (*luskne*). Jako když pověsíš loutku zpátky na zeď. Tyhle věci se prý nezastaví před ničím.

RD: Tak to jsme v p...
AT: No jen to klidně dořekni!
RD: ... v pěkné bryndě.
(*ozve se klepání, dveřmi nakoukne Kevin, rozlédne se a jde si sednout; za ním Kristýna*)
AT: (*ke Kevinovi*) Kdo jste?
RD: (*ke K*) Bonž úr.
K: Dobrý den, pánové.
AT: (*ke Kevinovi*) Co tady chcete? My od vás nic nekoupíme.
K: To je můj nový osobní strážce. Jmenuje se Kevin.
AT: Jo ahá! Máš bouchačku? Tu bych možná koupil ... Granát? Tank?
K: Tak jak jste pokračili s tím výhrůžným dopisem?
RD: (*ke K*) Kde jste k tomu přišla?
K: Přišel mi poštu.
RD: Myslím k tady tomuhle (*ukazuje na Kevinu*).
K: Poslala mi ho tchyně ze Stockholmu. Vlákem.
RD: Nelíbí se mi, je takový ... nebezpečně mlčenlivý... Ale k tomu vašemu případu, bohužel mám pro vás špatnou zprávu.
K: (*laň!*) Probůh, vy mne děsíte!
RD: Jak bych vám to sdělil co nejméně etně ji ... slyšela jste ně kdy o filozofické zombii?
K: Ach ne! Proč? Proč já mám být další na řadě? Já nechci umřít.
AT: Takže asi slyšela.

RD: No podívejte se, my tady s Alanem děláme jako maximum. A tak ně jak jsme si řekli, že je protože je situace skutečně vážná a my všichni tady riskujeme váš život, takže bychom raději zdvojnásobili taxu pro případ, že by se vám něco stalo.

K: Švédsko prosperuje. Peníze nehrají roli.

RD: Výborně. V tom případě vás mohu ubezpečit, že díky terénnímu vyšetřování se nám okruh podezřelých již podstatně zúžil a že naše metoda konečně přináší konkrétní výsledky...

AT: ... které jsou ovšem tajné ...

RD: ... takže až ně co zjistíme, dáme vám vědět. Vy se teď vraťte do svého hotelu a nikoho k sobě nepouštějte. Nikoho, rozumě la jste?!

Kristýna:

K: *(hlavní monolog laně)* Můj mladý život je ve vašich rukou. Celá se chvějí a srdce mi prudce buší. Podlamují se mi kolena a na čele mám tu studený tu horký pot. Uvnitř mne se všechno svírá a před očima se mi začíná odvíjet celý můj nádherný život. Světlo!

AT: Není to trochu předčasně?

RD: Jen ji nech.

(K se zvedá a odchází, za ní jde i Kevin)

RD: Víš Alane, přemýšlel jsem...

AT: Tak to ti chválím.

RD: ... a na nic jsem nepřišel.

AT: Nevíš, kde začít, co?

Ronald:

RD: Ale vím, začnu jako vždycky. Jenomže taky pěkně rychle skončím. Cogito, ergo sum, platí to. Finito. Rozumíš, já mám jasno - já osobně zcela jistě ergo sum - ale v tomhle případě je mi to k ničemu.

AT: *(pokyvuje)* Hm...

RD: Potřebujeme se ně jak dostat *(prstem si klepe na hlavu)* ... však víš.

AT: Hm ...

RD: Předpokládejme, že se svět kolem mě tak ně jak jako ... je ... Ačkoli zrovna večera po obědě se mi chvilku zdálo, že ... no to je jedno. Jde o to, že přenesně nevím, jestli v tom světě nejsem sám.

AT: Proboha! Jenom ne tahleta endogenní skepse. Mám tě zase přenesně dčit o svojí existenci?! Mám zase použít to kladivo? Ty kryptosolipsista!

RD: Každý byl někdy solipsista ...

AT: ... a kdo to popírá, ten je solipsista dodnes.

RD: Kdepak, Alane, tohle není úplná pochybnost. Já jen hledám ně co, podle čeho budu moci rozhodnout, jestli má ten nebo onen skutečnou mysl ... vědomí ... prostě takové to, co tam mám já. Protože když to tam mít nebude, tak to zabiju, vycpu a prodám do Port Royal. Jenomže se vždycky zaseknu na stejném místě, protože ...

AT: Počkej počkej, cos to řekl?

RD: No ... že to zabiju.

AT: Ne, to nemyslím.

RD: Vycpu a prodám do Port ...

AT: Taky ne!

RD: ... Royal.

AT: *(mávně rukou)*

RD: Jenomže vždycky skončím tam, kde jsem začal.

AT: To je ono! Když už se cítuješ, cituj se přenesně. Tys řekl „vždycky-se-zaseknu“. Což mě, ačkoli nesnáším eufemismy, přivedlo na pozoruhodnou myšlenku.

Alan:

AT: Shodou okolností jsem nedávno sestrojil takové zajímavé udě látko. Ješ tě jsem to nepojmenoval, říkám tomu zatím jen *Můj Stroj*. Tahle mašinka, milý Ronalde, je děsně chytrá a možná by nám mohla dát ty správné odpovědi. Problém je, že se jí nechce makat a číťas od číťasu se - stejně jako ty - zasekne. Ale za pokus ale nic nedáme, že?

RD: No jasně, kde ji máš?

AT: *(majetnický poklepe na almaru)* Tady. Zeptej se mě, co to umí.

RD: Ty, Alane, tak mě napadá, co to vlastně umí?

AT: To je právě to - všechno! Všechno!

RD: Nepovídej. Taková škatule...

AT: *(otevře almaru a vytáhne malou krabičku, obřadně ji položí na stůl)*

RD: Taková škatulka?!

AT: Na velikosti nezáleží. Ptej se.

RD: *(přistoupí ke stroječku a křičí)* Hej! Jak poznám, že je někdo zombie?

AT: Svátá prostoto. Copak takhle se komunikuje s přístrojem?!

AT: *(přistoupí ke stroječku a křičí)* Jak poznám, že je někdo zombie, enter!

AT: Na odpověď si okamžitě počkáme... chvílka napětí... už to bude... takže máme tu výsledek a správná odpověď na naši otázku je *(vytáhne z krabičky papír)*

AT: ... lambda vé lambda té hranatá závorka nechcete si o tom promluvit otazník konec hranaté závorky.

RD: Výborně! Vidím, že se shnilé jablko nepadlo daleko od dementního stromu. Chudák mašinka, taky by měla dostat svého ráci kazajku...

AT: *(kroutí hlavou a brumlá si pod vousy)* Co to má být tohleto? Kdyby se zasekl, to by se dalo omluvit, ale tohle? Nechcete si o tom promluvit...

SCÉNA IV.

(hotelový pokoj; hluk rvačky za scénou, výstřel a žuchnutí těla; vyjde RD)

RD: Tak to by bylo. Přítel je vyřezán, René je buh.

K: Celou tu dobu se kolem mne ochomýtal!

RD: Naš těstí jsem všechno zasáhl.

AT: Přesně na komoru.

RD: Víím o tom. *(zase si plácnou)*

K: Mělo mě napadnout, že je to Kevin. Mělo takový neupřímný pohled.

RD: Netrapte se tím. Já mě, protože jsem soukromé oko, zpočátku ošálil. Ale jedna věc ho prozradila.

AT: Vážně? Tak to si poslechnu.

Ronald:

RD: Jak je mým dobrým zvykem, dlouho, hluboce a originálně jsem přemýšlel nad tím, jak poznat, jestli má dotyčný skutečnou mysl. Jestli to není jen stroj, co něčím předitírá. Pravda, smrtící, ale stále jen stroj. Ptal jsem se sám sebe: Rendo, co dělá člověka člověkem? A víte, co jsem si odpověděl?

AT: Nech mě hádat. Eeee... šaty. Ne? Tak... neopeřený dvounožec? Zase ne? V tom případě jedině... práce! Opici!

RD: Špatně. Zkusíte to uhodnout i vy, madmazel?

K: Ne.

RD: Zase špatně. Odpověď jsem si: chodí to a mluví to.

K: Umím i zazpívat několik písní od Abby, jestli tedy mluvíte o mně.

RD: Maňifik, ale abych to dokončil - přišel jsem na to, že zaručeným způsobem, jak poznat, že je někdo zombie, bude jednoduše vyzkoušet, jestli mluví. A jako předávek, dávat si pozor na to, jestli se chová normálně *(naznačuje prsty uvozovky)*. Od toho okamžiku to už pro mě byla hračka. Požádal jsem Kevina, dej mu pánbůh co proto, zda by mi neuvařil nějaké vědecké jídlo. A víte, co on na to?

K: Nic.

RD: No výborně, jak jste na to přišla? Z vás jednou ně co bude!
K: Kevin umě l pouze š védsky.
RD: Merde!
AT: Což e? No to snad není pravda!
RD: Chybka. V tomto smě ru jsem to poně kud nedomyslel.
AT: Tobě snad úplně př eskoč ilo?! Tys ho oddě lal jen proto, ž e se domluvil pouze š védsky?
RD: Ne tak zcela. Taky mi př ípadal takový neohrabaný.
K: Posiloval.
AT: Proboha, tys zastř elil š védsky mluvícího sportovce!
RD: Už jsem ř ekl, ž e mě to mrzí.
AT: Tak to jsem asi př eslechl nebo co.
K: Ach, stateč ný Kevin je mrtev, jaká š koda. Na druhou stranu, dě lal jen svoji práci.
RD: Ř eknú vám, to se mi celkem ulevilo, ž e to berete takhle.
K: Ale já př ece chápu vaši zbrklou stř elbu, René. Byl podezř elý a klidně by býval mohl spáchat ně jaký straš ný zloč in. Prevence kriminality, to je základ.

(RD a AT se po sobě tázavě podívají. RD si úlevou odfoukne.)

RD: Př esně tak. Když se kácí les, létají třísky ...
K: ... a jak říká Friedrich, co tě nezabije, to tě posílí ...
RD: Madmazel, ž ádný strach. Moje Magnum ráž e 9 ješ tě nikdy nikoho neposílila. *(políbí jí ruku)*
AT: V každém případě jsi zabil nevinného, z č ehož plyne ...
RD: Ale no tak stalo se a nebudeme to př ece poř ád rozpitvávat.
AT: ... z č ehož plyne, ž e stav ohrož ení trvá!
RD: Ach ano, správně .
AT: Vaše výsosti, mož ná by bylo nejlepší, kdybyste se vrátila do Š védska.
RD: Tak s tím nesouhlasím. Jestli je její Jasnost a Zř etelnost ně kde v bezpeč í, pak je to tady.
AT: Tady? A nezapomně l jsi, ž e se TADY *(naznač uje prsty uvozovky)* potuluje ně kde zombie?
K: Zů stanu zde.
RD: Tak, a máš to!
AT: Proboha proč ?
K: Ve Stockholmu budu stejně zranitelná jako tady. Navíc je tam straš ně drahý alkohol.
RD: A př iznejme si to, je tam dost zima. Nicméně drahá královno, v jednom má tady ten nepř íjemný pán pravdu - př ípad se nám komplikuje a nebezpeč í trvá. Takž e ...
AT: ... kdyby ně co, zavolejte.
K: Omluvte mne, pů jdu objednat rakev a ně jaké kvě tiny.
K: (pro sebe) Zabíli Kevina, parchanti.

RD: To by mě stejně zajímalo, kde se stala chyba?
AT: Já ti ř eknú, kde se stala chyba. Chodí to a mluví to *(klepe si na hlavu)*, to snad nemyslíš váž ně , to je př ece taková ... no moment! To dává smysl.
RD: Aha, tak vidíš .
AT: Nechcete si o tom promluvit ...
RD: O č em?
AT: Tak př ece jen nemá o koleč ko víc ...
RD: No dovol.
AT: Ale ne ty.
RD: *(plácne se do č ela)* No jistě , ten tvů j retardovaný př ístroj ...
AT: ... není retardovaný. Prostě se jen snaž il vyjádř it podobnou myš lenku jako ty.
RD: Proklatě chytrá maš inka, říkám!
AT: Rozhovor, o to tu jde. Poslouchej ...

SCÉNA V.

RD: Nazdar Willarde.
AT: Nazdar Willarde.
W: Nazdar Willarde.

RD: Šli jsme náhodou kolem, tak jsme si řekli, že zaskočíme na kus řeči.

AT: A přítě přiležitosti bychom ti rádi položili pár otázek.

W: Děkuji, nechci.

AT: Willarde, spolupracuj, nezapomeň, že víme, kde bydlíš ... To by mě zajímalo, jestli máš na tuhle zkumavku povolení? Je jda! (*zámerně ji upustí*)

RD: Ale no tak, Alane, tady Willard je můj starý přítel. Vždycky jsme se ně jak domluvili, že? Nechceš přece, aby tvého psa-neplavce přejela moje jachta.

W: O co vám jde?

AT: Jak jsem řekl, jen pár nevinných otázek. A když tím testem projdeš, nic se ti nestane.

W: Jakým testem?

AT: Zatím jsem ho nepojmenoval. Říkám mu prostě *Můj test*.

RD: Je to ně jako detektor lži.

AT: Ně jako í-kvé test. S tím rozdílem, že ti na konci neřekneme, jak vysokou inteligenci máš ...

RD: ... nýbrž jestli máš vůbec ně jakou.

W: Budete mi přitř tom dávat elektrické šoky?

AT: (*chvíli si s RD šeptají*) Ne.

W: (*lehne si na pohovku*) Tak to by snad šlo.

AT: Jak se cítíš?

W: Mám rýmu, takže moc ne.

AT: (*po každé odpovědi si udělá poznámku*) Hraješ kriket?

W: Mám rýmu. Co je to kriket?

RD: To je taková hra, přitř které se mlátí palicí. Tak si dávej pozor!

W: Palicí?

AT: Palice je obvyklé sportovní náčiní.

W: Takže vy jste sportovci?

RD: Přirozeně.

AT: Já nikoli, preferuji alkohol.

W: Povězte mi ně co o tvých problémech s alkoholem.

AT: No začal jsem pít až na vysoké škole ...

RD: Tak moment!

AT: ... nejdřív dvě třitř piva na dobrou noc ...

RD: Co se to tady děje? Kdo koho zkoumá?

AT: Promiň.

RD: Willarde, odpovídej jasně a stručně, jinak to budu brát jako vykrucování ...

RD: ... a v zájmu Švédska tě zastřelím.

W: Proč?

RD: Protože vždydy, když mám volit mezi blondětou aristokratkou a plešatým podivínem, volím krásu a lásku. Je ti to jasné?!

W: Cos myslel tím plešatým podivínem?

AT: (*bere si RD stranou*) Všiml sis toho?

RD: Ano, je to stejný magor jako ty.

AT: On nám neodpovídá, jen používá obecné fráze a otázky, do kterých vkládá naše slova.

RD: (*vytahuje zbraň*) Tak to bylo rychlý.

AT: Počkej. Dej mu ještě těšanci, vzpomeň si na Kevina.

RD: (*odjistí si zbraň*)

AT: Willarde, když už jsme u toho sportu, jaký je tvůj nejoblíbenější švédský sportovec?

W: Sportovec?

RD: (*znovu vytahuje zbraň a mívá na W, AT ho krotí*)

AT: Ano.

W: Alfréd Nobel.

AT: Zajímavé.

W: Proč?

AT: Kterou světovou válku máš radší?

W: Obě.

AT: Př edstav si, ž e jsi na več írku, když v tom se ozve stř elba, co udě láš ?

W: Dokouř ím.

AT: Tak to mi stač í.

RD: (*m íř í na W*) Tak jak?

AT: Je divný ...

RD: ... taky bych ř ekl. Sbohem, zrů do! (*vystř elí a mine; vš ichni nadskoč í*)

AT: Proboha!

W: Proboha!

RD: Proboha ... minul jsem!

W: Př eskoč ilo tí? Vž dyť jsi mne mohl zranit.

AT: Co blázníš ?

RD: Jak „ blázníš “? Ř ekl jsi, ž e je divný, odpovídá jak úplný magor, ergo je zombie a já zachraň uji š vědskou monarchii.

W: Což e?! Copak nemáš rozum?

RD: Já?!

W: Ano, ty. Tys mě neposlouchal, když jsem ti tady vyprávě l o zombiích?

RD: Slyš el.

W: Tak proč po mě stř ílíš ?

AT: Protož e jsi neproš el testem.

W: To jako ž e jsem správně neodpově dě l na ty vaš e otázky?

RD: Ano, sám jsem jednu vymyslel.

W: Takž e za to, ž e jsem odpově dě l jinak, než jste č ekali, si zaslouž ím smrt?

RD: Jistě . Jsi zombie, nezapírej!

W: A kdo z vás tenhle nesmysl vymyslel, co? Kdybych byl filozofická zombie, tak př ece odpovídám normálně !

RD: Pě kná klíč ka. Zombie by odpovídala normálně , ale protož e ty jsi normálně neodpovídal, tak zombie nejsi ... ale na mě neplatí.

AT: Poč kej René, už jsem pochopil, v č em je problém.

W: Brzo!

AT: Mů j test nefunguje.

RD: Což e?! Jak? ... (*zaraz í se*)

RD: ... to bylo poř ád ř eč í, zabils nevinného Š véda, protož e byl nemluvný, bla bla bla ...

RD: ... a teď jsem kvů li tobě málem zastř elil kamaráda Willarda ...

RD: ... který mluví.

AT: Ta zkumavka mě mrzí.

W: Na druhou stranu, on to není úplně hloupý nápad.

RD: Tak já už tomu nerozumím, mám tě teda zastř elit nebo ne?

W: Jenom sis vybral š patnou vlastnost.

AT: Nedoš lo mi to. Filozofická zombie mým testem prostě projít musí. Její chování je normální ...

W: ...poně vadž jinak to prostě není zombie.

RD: Aha! Teda ž es na to ale nepř íš el dř ív.

W: A to, ž e ně kdo na ty tvoje otázky odpovídá ř ekně me svérázně ...

AT: ... znamená jen tolik, ž e ten ně kdo je např íklad blázen ...

RD: ... jako vy dva ...

W: ... ale rozhodně ne filozofická zombie.

AT: Ješ tě jednou promiň .

RD: To by ovš em vysvě tlovalo jednu zásadní vě c.

AT: Kterou?

RD: Jak je mož né, ž e já ostrostrě elec jsem minul. Asi jsem ně jak podvě domě vě dě l, ž e ten tvů j test je nesmysl a nechtě l jsem kamaráda Willarda zranit ...

RD: ... smrtelně ...

AT: Willarde, cos to př edtím ř íkal o š patných vlastnostech?

W: Ř íkal jsem, ž e se tvů j test nesoustř edí na tu správnou vě c. Každ á zombie má slabé místo ... a já jsem ho právě naš el!

RD: (chladně) No tak sláva, sem sním.
W: Jak se dař í dě tem?
RD: Nelaš kuj se mnou, Willarde!
W: Inu ... kaž dá zombie má Achillovu patu ...
RD: Takž e mám míř it na nohy? Zezadu a dolů ?
AT: Nech ho mluvit, prosím tě .
W: Zombie nemá vě domí, souhlasíte?
W: A když nemá vě domí, nedokáž e správně použ ívat ně která slova.
RD: Francouzské č íslovky!
W: Ne ...
RD: Francouzská př ívlastň ovací zájmena!
W: Ne ...
RD: (pochybovač ně kroutí hlavou) Tak to teda už nevím ...
W: Kaž dá filozofická zombie musí mít váž né problémy se slovy, která označ ují ...
W: ... vě domé stavy.
W: Zombie prostě nedokáž e správně použ ívat slova jako „ snít “, „ milovat “, „ chtít “,
RD: „ baž it “, „ líbat “, „ š ahat “, „ š mátrat “, „ mlsně se olizovat “, „ svlékat “ ... jó, to znám.
W: Víceméně .
AT: Já to nechápu. Proč by mě la mít zrovna tyhle problémy?
W: No ... když nemají vnitř ní ž ívot, tak neví, o jakých stavech tyhle výrazy hovoř í.
AT: Ahá! Bez znalosti denotátu ...
W: ... nedokáž í zformulovat správná pravidla použ ítí.
RD: ... eee ... (kroutí hlavou)
AT: Když neví, o č em mluví, nemohou mluvit správně .
RD: Takhle je to! ... tak mě napadá, patř í do tě ch stavů , se kterými bude mít filozofická zombie problémy i lítost?
W: Patrně ano.
RD: I lítost nad neš ť astně zesnulým pouze š vědsky mluvícím ... osobou?
AT: Už chápu, kam tím míř íš .
RD: A vzpomínáš si na ty trapné popisy, co se v ní dě je? Srdce se mi svírá, kolena podlamují ...
AT: Impozantní vylíč ení behaviorálních reakcí ...
RD: ... ovš em bez fenomenálního obsahu. Díky Willarde, hodně jsi nám pomohl.

INTERMEZZO

JP: Dámy a pánové, následující scéna je poslední. Není vtipná ani dojemná, je nezvykle krátká a neobyč ejně brutální. Prosíme proto slabš í jedince, aby radě ji odeš li. Silně jš í jedince prosíme, aby se pokusili nezvracet hned zde v aule, nýbrž až na nejbliž š í toaletě . Dě kuji.

SCÉNA VI.

Kristýna (RD a AT budou nahazovat):

K: Vy se mnou budete dě lat interview? Takž e vy jste i novinář í (*zatleská*)! A pro který č asopis pracujete?
AT: Profil.
K: Aha, tak ten neznám. A budou v tom Filu rovně ž moje barevné fotky?
AT: Samozř ejně .
K: V poř ádku, ptejte se.
AT: Vaš e výsosti, č tete ráda?
K: Ano.
AT: Jakou knihu máte nejradě ji?
K: Nejradě ji?
RD: Nejradě ji.
K: Naposledy jsem č etla ... takovou tu ... s tě mi malými písmenky a č íslíč ky.

RD: Jízdní řád?
AT: Myslí Bibli.
AT: A líbila se vám ta kniha?
K: Byla dost tlustá.
AT: Ano, ale ... líbila se vám?
K: Když já si na autora nevzpomínám!

RD: Stýská se vám po Švédsku?
K: Ne.
RD: Jak to? Máte tam příbuzné ...
K: Tchyni.
RD: Vy ji nemáte ráda?
K: A vy?
RD: Já nemám tchyni.
K: Tak vidíte.
RD: No dobrá, dvakrát mě řá a jednou řež. Zkusím to ještě naposledy.
RD: Máte něk jaký oblíbený sport?
K: Manikúru.
RD: Zajímavé, a něk jaký oblíbený sportovec?
K: Alfréd Nobel.
AT: Už zase?
RD: Máte radě ji první nebo druhou světovou válku?
K: Ně co mezi.
AT: Počkej René, něk co je špatně. Ten test nemůžefungovat. (bere si ho stranou, K si zatím v němčem listuje)
RD: Ježiš ikriste, už zase?
AT: Je to nesmysl. Vzpomínáš si na můj test?
RD: Živě. Minul jsem.
AT: Willard říkal, že zombie mým testem projde, protože její chování je ...
RD: ... normální.
AT: Ale jazykové chování ... je přece taky chování, ne?
RD: Aha! Takže zombie žádné problémy se slovy mít nebude.
AT: Přesně tak! A navíc, Kristýna to být nemůžef, chybí motiv.
RD: ... ještě poslední otázku ... (namíří)
RD: Hodlám vás zastřelit, bojíte se?
K: Ale ano, samozřejmě.
AT: No tak vidíš, ona to není. Musí to být někdo jiný ... ale kdo?
(RD vystřelí, zasáhne, zabije)
RD: Ať žije evoluce!
(začne hrát píseň Dancing Queen od skupiny ABBA, písnot, útek, vichr z hor)